

Eva Adamcová

Grafička se narodila 3. července 1950 v Praze. Dětství prožila v Táboře. Jejím prvním učitelem byl malíř Karel Valter. Po gymnáziu v Táboře studovala Střední výtvarnou školu v Praze. Již na této škole, kterou absolvovala v roce 1971, se zabývala převážně grafikou. Přestože nebyla přijata na AVU vystavuje a dělá grafiku ve svém atelieru. Je členem asociace volné grafiky a zúčastňuje se grafických přehlídek (Grafika roku...). V zahraničí byla zastoupena na bienále grafiky v Bradfordu na výstavě Česká grafika v Paříži a několika dalších. Samostatně vystavila své grafiky v Kutné Hoře (s I. Ouhelem), v Divadle v Nerudovce v Praze, v Ostravě a v Táboře. Její grafiky jsou ve sbírkách NG Praha, muzeum v Táboře, MZV, ČNB, dále v soukromých sbírkách v ČR a v zahraničí (hlavně ve Velké Británii). Žije a pracuje v Praze.

Komu a jak sdělit o co usiluji, s čím vstávám a jaké myšlenky mne poslední dobou provázejí?

Opustit místo a odejít jinam.

Dobrovolně nebo z donucení.

Vždy ale změna znamená naději, vždy v člověku otevře nové a nepoznané.

Velké etnické skupiny jsou v pohybu, každý den mnoho lidí opouští svůj domov – někdo navždy. Očekávají lepší podmínky k životu. Čeká je jiný pohled po procitnutí a jejich oči uvidí úplně jiné horizonty, jiné krajiny, rostliny, ptáky... Stejný bude měsíc i slunce, déšť... Jiné bude jídlo...

Někdy jsem v životě změnila místo a to jen ve své vlasti. I to bylo složité. Čím víc člověk lpí na okolí a věcech, hůř dobrovolně opouští místo. V posledních letech jsem nedokázala opustit svůj atelier. Zažitý pohled do dvora. Místnost plná, voda nutná k práci – ve sklepech. Přesto, jak se dát do pohybu. Přenést stroj... A najednou tak očistná změna, trochu odvahy přenést to nejnepříjemnější a jsem jeden z těch o kterých přemýšlím. Vidím jejich zavazadla s tím nezbytným. V noční krajině tuším barvu je-

jih červených oděvů, jejich obnažené paže v gestech, která i nám něco sdělují. Tyto obrazy mne neustále provázejí, zvláště pak ty dvě paže, které nám radí a ukazují směr na naší cestě. Stačilo by tak málo, poslechnout moudřejšího.

Můj dočasný atelier je opuštěná ubytovna určená k demolici. Mám zde jen to nezbytné. Nevím jak dlouho zde budu moci zůstat – rok, nebo míň? Cítím podobné napětí jako lidé, kteří budou muset odejít a nevědí kdy a kam. Ani já nevím, kam přenesu svůj stroj, jak budu hledat nový prostor...

Vzpomenu si na lidi v pohybu a požádám o radu zvláště ty dvě paže, které nás dokážou obejmout svou moudrostí a laskavostí.

Tuto výstavu z posledních mých prací dokážu jen takto objasnit. „No a co ty houby?“

Za muchomůrkami putovaly národy (samozřejmě v minulosti).

Eva Adamcová

Prosba, 2002, koláž, 21 x 19,5 cm